

Brata Branham kao mladi propovjednik.

djevojčice - Hope. Dijete William Branham, kojemu je suđeno da postane njezin budući suprug, tada je imao samo četiri godine, ali već je bilo mnogo pokazatelja da je Bog držao svoju ruku na njemu. Tri godine kasnije, u dobi od sedam godina, prvi put je čuo Glas kako mu govori iz vihora usred drveta.

U srijedu, 26. ožujka 1919. rođena je Meda Broy - djevojka kojoj je suđeno da bude i supruga ovog Božjeg proroka, dijeleći s njim gorka razočaranja, tragediju, kao i vrhunce radosti koje će ponuditi njegov neobičan i nesebičan život.

Između 1929. i 1933. Brata Branham se bavio zanimanjem koje bi se činilo najnevjerljivijim za budućeg propovjednika - borbom za nagrade. Borio se i pobijedio u četrnaest profesionalnih borbi u tom razdoblju, a posljednjoj borbi je remizirao. Ali kao uvod u život službe u kojem će udarci biti jaki, ovo je iskustvo bilo neprocjenjivo za izgradnju njegova karaktera. Poziv Božji očitovao se odmah nakon tog razdoblja kada se prvi put obratio, zatim krstio u kršćanskom krštenju. Kako je bilo izvanredno, čak i u ovoj ranoj fazi svog kršćanskog života, da je shvatio važnost krštenja u ime Gospodina Isusa Krista.

Misionarska baptistička crkva koju je pohađao krstila je, naravno, u titule Oca, Sina i Duha Svetoga. Nije mogao pronaći mjesto u Riječi gdje je itko ikada krstio na bilo koji drugi način osim u ime Gospodina Isusa Krista u ranim danima crkve. Zapravo, otkrio je da biti kršten u titule Otac, Sin i Duh Sveti znači biti kršten bez ikakvog imena. Stoga je tražio da ga krste u ime Gospodina Isusa Krista i tako je bio kršten. Ovo temeljno otkrivenje ostalo je s njim cijeli život, postavši osnovnim dijelom njegova učenja, za što su tisuće ljudi zahvalni.

Dok je pohađao ovu crkvu, upoznao je ljupku Hope Brumback. U univerzalnoj maniri mladih

The Acts of the Prophet.
Rev. Pearry Green.
Chapter 7.
Croatian.

1937.

Kako bismo uočili Božju ruku u tragičnim događajima 1937. godine, kako su ti događaji utjecali na život Božjeg proroka, vratimo se u njegove djetinjstva, a zatim u godine neposredno prije 1937. godine.

Brata Branham rođen je u utorak, 6. travnja 1909., a prvu viziju koje se sjeća dobio je 1912. kada je imao samo tri godine. Dana 16. lipnja te iste godine, gospodin i gospođa Brumback su se vjenčali, a godinu dana kasnije, u srijedu, 16. srpnja 1913., njihova je zajednica bila blagoslovljena dolaskom

Ijudi, skupina koja se sastoji od onih sa sličnim interesima. Sestra Hope i mladi Brata Branham postali su dio ove grupe, kasnije nazvane „Banda”. Stare fotografije otkrivaju toplinu i jedinstvo njihova druženja. Život se osmjehtnuo našem Bratu Branhamu dok su on i Sestra Hope bili povezani vezama ljubavi. Njihov nježan odnos i njegova jedinstvena ponuda braka s Hope čine prekrasnu priču koju je ispričao na svojim kasetama „Životna priča” i u knjizi „Čovjek poslan od Boga” napisao Brata Gordon Lindsay u suradnji s Bratom Branhamom.

Dana 11. lipnja 1933., Svjetlo se pojavilo nad glavom Brata Branhamu na rijeci Ohio. Tada su mu bile dvadeset četiri godine. Bilo mu je dano sedam glavnih vizija. Također, ovo je bila godina u kojoj će iskoračiti u vjeri, na snazi svog uvjerenja da ga je Bog uputio, i započeti izgradnju crkve. Kakav bogat izvor veselja za one koji nisu vidjeli ništa osim ludosti u ovom nevjerojatnom pothvatu siromašnog, neiskušanog, samozvanog mladog propovjednika koji je, sa samo osamdeset i četiri centa u džepu, krenuo u invaziju na svijet organizirane religije. Unatoč njihovim izjavama da je ono što čuje „od vraka” i njihovim sumornim predviđanjima da će „za godinu dana ovo biti garaža”, on je ipak krenuo naprijed, uvjeren da je to isti Glas koji mu je nepogrešivo govorio od njegova ranog djetinjstva.

Ujutro kad je trebao položiti kamen temeljac crkve, Bog mu je dao viziju. Trebao je pročitati 2. poslanicu Timoteju 4, gdje stoji, „*Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnosići zdrava nauka... djelo izvrši blagovjesničko,...*” Napisao je ove stihove na zaletnom listu svoje Biblije, istrgnuo je i stavio u kamen temeljac zajedno s uspomenama koje su drugi dodali. Stih je za njega postao temeljni stih na koji se često pozivao u godinama koje su uslijedile. Svijet ga je prihvatio kao evangelista, ali nije shvatio da je on Božji prorok, kojem je Bog rekao da obavlja posao evanđelista. Rekao im je, „Možete se vratiti na dan kada sam položio kamen temeljac ovog svetohraništa i to je zapisano na zaletnom listu moje Biblije.”

On i Sestra Hope vjenčali su se u petak, 22. lipnja 1934.; on tek propovjednik od dvadeset pet godina, njegova voljena nevjesta još nepunu dvadeset jednu. Njihov zajednički život bio je potpun i sretan, iako su mu nedostajala dobra ovoga svijeta.

Bili su u braku tek nekoliko godina kada je prvi put susreo pentekostne ljude i darove Duha. Bilo je to tijekom putovanja daleko od kuće dok je prisustvovao pentekostnom okupljanju, kada je prvi put video manifestirane darove, nešto potpuno novo za njegovo baptističko porijeklo. Bio je pozvan da propovijeda na ovom sastanku, i iako se pokušao sakriNjegova propovijed je bila naslovljena „*I on je plakao*” Ispričao je kako je bogataš podigao oči u paklu - i on je plakao. Bogataš je video da ondje nema crkve - i zaplakao je.ti, Bog nije htio drugačije, jer je trebao mnogo naučiti iz ovog kontakta. Njegova propovijed je bila naslovljena - i on je plakao. Ispričao je kako je bogataš podigao oči u paklu - i on je plakao. Bogataš je video da ondje nema crkve - i on je plakao. Bogataš je video da tamo nema kršćana - i zaplakao je. Bogataš je video da tu nema cvijeća - i on je plakao.” Tada je Brata Branham rekao - „i ja sam plakao” Propovijed je bila jednostavna, ali je ostavila veliki dojam na ljude. Ponude su mu dolazile od gostujućih propovjednika da dođe i propovijeda u dalekim mjestima.

Tijekom ovog iskustva s pentekostnim narodom, predstavljena mu je enigma. To se ticalo govorenja u jezicima i tumačenja. Činilo se da su dvojica muškaraca na sastancima

iskorištena na prekrasan način. Jedan bi iznio poruku u jezicima, a drugi bi pružio tumačenje. To se događalo uvijek iznova, svaki put praćeno velikim djelovanjem Duha na kongregaciju. Jezici i tumačenje su biblijski, naravno, ali Brata Branham je ubrzo otkrio da nešto nije u redu. Nakon sastanka jedan od muškaraca mu je prišao, pitajući ga ima li on, Brata Branham, Duha Svetoga. Skroman koliko je bio, odgovorio je da ne zna. Zatim je ovaj čovjek postavio svoje standardno pitanje da li je govorio u jezicima.

„Ne,” rekao je Brata Branham.

„Pa,” stigao je odgovor, „Onda ga nemaš.”

Čovjek je pogriješio skrećući pozornost na sebe u prisutnosti Božjeg proroka, koji je pozvan iz majčine utrobe i sam je obdaren darovima, daleko iznad ove jednostavne manifestacije; jer, tek što je progovorio, Brata Branham je video viziju tog čovjeka koja je otkrila njegov život. Vizija je pokazala ovog čovjeka sa ženom plave kose i također ženom tamne kose. Muškarac je bio oženjen jednom ženom, ali je živio i imao dvoje djece s drugom ženom. Za sebe je rekao da ako je to bio Duh Sveti koji ovaj čovjek ima, onda ga on ne želi. Naglas nije rekao ništa.

Život drugog čovjeka, nasuprot tome, predstavljen je Bratu Branhamu, kroz njegov dar razlučivanja, kao savršeno čist. Upravo je iz tog malog iskustva naučio lekciju o dva trsa. Ista kiša koja padne na žito, padne i na kukolj. Obojica slave Gospodina, ali jedan je pšenica, a drugi kukolj za spaljivanje.

Unatoč iskustvu s lažnom lozom, bio je jako impresioniran pentekostnim narodom. Ushićeno je pričao svojoj ženi o ljudima koje je upoznao, govoreći njoj i drugima o ponudama da propovijeda koje je primio. Ali mnogi od onih kojima se povjerio nastojali su zaustaviti njegov entuzijazam. Ubrzo su ga obeshrabrili da se pridruži „*tom pentekostnom smeću*”, kako su rekli, rekvavši da će završiti neuspjehom. Po vlastitom priznanju, slušanje tih ljudi umjesto Boga bila je najveća greška koju je ikada napravio.

U petak, 13. rujna 1935. Bratu Branhamu i Sestri Hope rođen je sin. Dali su mu ime Billy Paul. Trinaest mjeseci kasnije, u utorak, 27. listopada 1936., bili su blagoslovljeni kćerkom, Sharon Rose, čije je ime preuzeto od ‘Rose of Sharon’, Krist. Dani radosti sada su bili odbrojani za ovog mladog propovjednika koji nije slijedio sve na što ga je Bog pozvao.

Olujni oblaci su se zgusnuli krajem 1936., donoseći kišu, i još kiše. Ubrzo je mirna rijeka Ohio postala burna bujica koja je prijetila da potpuno proguta i uništi grad Jeffersonville. Mladi velečasni Branham, ljubitelj prirode i iskusni riječni čovjek, krenuo je sa svojim čamcem spasiti sve obitelji koje je mogao iz nabujale vode. U svojoj brizi za druge danima se razdvojio od svoje žene i djece. I dalje su ostali razdvojeni u zrci i izolaciji koja je nastala nakon što se poplava smirila. Tijekom tog vremena, dok je mahnito tražio svoju obitelj, upala pluća od koje je Hope ranije dobila pogoršala bi se i ubrzo okončala njezin mladi život.

U svetom šatoru poplavna voda se toliko popela da su klupe i propovjedaonica otplutali do stropa. Tijekom ove poplave dogodio se izvanredan događaj, nešto vrijedno pažnje cijelog

svijeta. Brata Branham ostavio je svoju Bibliju na propovjedaonici, otvorenu na mjestu koje je čitao nedjelju prije. Uskovitlana voda ušla je u zgradu i prouzročila podizanje propovjedaonice i klupa do stropa, ali kada se voda povukla, propovjedaonica se savršeno vratila na mjesto na kojem je sjedila; Biblija je još uvijek bila otvorena na istom mjestu, i niti jedna kap vode nije dotakla Riječ Božju. S klupama je bila drugačija priča, jer su se spuštali na sve poprečno. Budući da je prirodno 'vrsta' duhovnog, to je bio jasan pokazatelj da su stvari u redu za propovjedaonicom, ali pogrešne u klupama.

U četvrtak, 22. srpnja 1937., Brata Branham je pozvan u bolnicu gdje je Hope bila njegovana. Susreo ga je doktor Sam Adair, njegov prijatelj za cijeli život. Doktorovo lice bilo je ozbiljno. „Ako je želiš vidjeti živu”, rekao je, „bolje da uđeš tamo sada.” Kad je ušao u njezinu sobu, nešto u njezinom krhknom, bolešću razorenom tijelu govorilo mu je da ona napušta ovaj život. U svojoj tjeskobi pri pomisli da će je izgubiti, zavatio je prema njoj. Lijepe crne oči otvorile su se posljednji put. „Bill,” upitala je, „zašto si me nazvao natrag?” Opisala mu je prekrasnu zemlju kojom su je vodila andeoska bića. Njezina je briga u to vrijeme bila samo za njega. Trebao bi se oženiti ponovno. Zasluzio je imati nekoga tko će ga voljeti. U posljednjoj gesti ljubavi, govorila je o pušci koju je želio, koja mu je toliko značila. „Kad dođeš kući,” rekla je, „pogledaj na vrh ormarića. Imam nešto skrivenog novca tamo gdje sam uštudio svoje novčice.”

Novac, pet ili šest dolara, bio je tamo gdje mu je rekla da će biti. Po njenom zahtjevu uzeo je novac, kupio pušku i ona danas visi u njegovoj jazbini u Tucsonu - nijemo svjedočanstvo ljubavi i dobrote vjerne supruge i sestre u Gospodinu.

Iste noći kad mu je supruga umrla, mala Sharon Rose hitno je prevezena u bolnicu, očajno bolesna. Mladom propovjedniku trebao je zadati još jedan zapanjujući udarac. Supruga mu je i tada bila u mrtvačnici kada je do njega stigla vijest da je bolje da požuri k kćeri prije nego i ona umre. U bolnici su mu javili da njegova beba ima vrlo zaraznu bolest kralježnice. Ona je bila u izolaciji, no on je izbjegavao medicinske sestre i dolazio do nje kroz podrum zgrade. Dijete je užasno patilo. Iako se činilo da pokušava mahnuti prema njemu kad joj se obratio, bol je bila tako jaka da su joj se male oči ukrstile. Kako je samo želio zamijeniti mjesta s njom i poštedi je ove patnje.

Zatim je došao red na Sotonu da ga muči, pitajući ga kakvom Bogu služi, sa ženom u mrtvačnici i bebom koja pati na smrti. „Ti kažeš da ga voliš i On voli tebe,” rekao je Sotona, „Pogledaj što ti On radi.” Ovo je bilo najveće iskušenje za Brata Branhamu, ali Riječ je stigla, „Gospodin daje i Gospodin uzima. Blagoslovljeno neka je ime Gospodnje.” Potapšao je svoju dragu kćer po licu, „Dušo”, rekao je, „Tata će te dočekati s druge strane.”

Došla je subota, dan sprovoda Sestre Hope. Nije imao parcele na groblju u kojem će pokopati svoju dragu ženu. Roditelji su zbog nje ustupili svoju parcelu. Opterećeno, malodušno i ispunjeno takvim očajem zbog gubitka one koju je toliko volio, njegovo je srce patilo od dodatnog tereta spoznaje da njegova kći visi između života i smrti u bolnici. Lijes Sestre Hope postavljen je iznad otvorenog groba i propovjednik je rekao posljednje riječi; ali Bog je pokazao Bratu Branhamu krajnji trijumf nad grobom, jer, bacivši pogled na grmlje cedra, ugledao ju je kako tamo stoji. Dok je on prilazio grobu, ona je prišla pokraj njega, uvukla je

svoju ruku u njegovu i stajala ondje u toj drugoj dimenziji dok su gledali kako njezin kovčeg spuštaju u zemlju.

Malena Sharon Rose umrla je u noći majčina sprovoda. U ponedjeljak su otvorili grob Sestre Hope i stavili maleni kovčeg njezine kćeri ravno na njen. Pokopao ju je u naručju njezine majke.

Ovo je bilo veliko vrijeme tuge i kušnje za Božjeg proroka. Čak je pomisljao i na samoubojstvo. Pitao je Boga zašto ga nije uzeo, zašto je morao kroz ovo. Ali dok je patio od svog najvećeg očaja, Bog mu je dao viziju neba jedne noći dok je tonuo u san. Činilo se da je tamo, šetajući prekrasnim mjestom, kada mu je prišla mlada, vrlo ljupka djevojka i razgovarala s njim. Ona izgledao kao da ima oko sedamnaest ili osamnaest godina.

Rekao je: „*Ne vjerujem da te poznajem.*“

„*Tata*“, odgovorila je, „*ja sam tvoja Sharon Rose.*“

„*Ali, bio si samo beba!*“ - uzviknuo je.

„*Zar se ne sjećaš svog učenja o besmrtnosti, tata?*“ pitala je.

„*Da, sjećam se,*“ priznao je.

„*Tata, majka je tamo gore u kući i čeka te,*“ rekla je. „*Silazim do kapije čekati Billyja Paula.*“

Hodao je uzbrdo kako bi tamo pronašao dom takvog savršenstva da je bio iznad svega što je ikada mogao zamisliti. Dok se približavao, Hope mu je izašla u susret, potvrđujući da je ovo izvrsno mjesto doista njihovo. Jednom su se tijekom ranog bračnog života zadužili kako bi kupili stolicu Morris u trgovini namještajem u ulici Market u Louisvilleu. Nakratko je veliki zeleni stolac krasio njihovu dnevnu sobu, omogućeno planom „spusti dolar - plati dolar na dan isplate“. Ali čak se i taj neznatni financijski teret pokazao prevelikim za njihov proračun i on je odlučio vratiti stolicu natrag.

Jednog dana došao je kući s posla i otkrio da je njegova žena ispekla pitu od višanja i pripremila koju drugu njegovu omiljenu hranu koju si je mogla priuštiti. Toliko ga je usrećila, ali kad je ušao u dnevnu sobu, shvatio je zašto. Bili su došli tog dana uzeti natrag stolicu u kojoj je toliko uživao. Hope je pokušala učiniti sve što je u njezinoj moći da mu olakša taj dan. Sada, u viziji, dok ga je vodila kroz ovu vilu, i kada su ušli u prednju sobu, bio je oduševljen što je pronašao tu istu staru zelenu stolicu. „*Tvoji trudovi su sada gotovi, Bill,*“ rekla je. „*Možete sjesti i odmoriti se; ova ti se nikada neće oduzeti.*“

Billy Paul imao je samo dvadeset dva mjeseca kad mu je majka umrla. On je se ne sjeća; sljedeće četiri godine Brata Branham bio mu je i majka i otac. Bilo je potrebno mnogo improviziranja, kao na primjer, budući da si nije mogao priuštiti dječju bočicu, Brata Branham je za svog malog sina upotrijebio bocu koka-kole s gumenom bradavicom preko nje. Nosio je bočicu u kaputu kako bi ga zagrijao. Noću je spavao s bocom pod potiljkom kako bi mu bila

Iako dostupna kad se Billy probudi plačući usred noći.

Tijekom godina prije njezine smrti, posebno kad su se djeca rađala, Sestri Hope je u kućanskim poslovima i brizi o djeci pomagala mlada susjeda. Nakon što je Hope umrla, bilo je prirodno da ova mlada djevojka, tada osamnaestogodišnjakinja, nastavi brinuti o Billyju Paulu. Kakva je utjeha za Brata Branhamu, koji je pretrpio tako užasan gubitak, znati da je Billy ostavljen na sposobnu brigu i brigu punoj ljubavi zajedničkog prijatelja od povjerenja, Meda Broy.

Naravno, krenuli su neizbjježni tračevi, koji su mladog svećenika i ovu djevojku spojili u ljubavnu vezu. Iako u početku nedužan, razgovor se ubrzo pretvorio u zlobno ogovaranje. Napokon, Brata Branham ju je odveo u stranu i rekao: „*Meda, ti si djevojka... Mislim da se ne bih mogao ponovno udati, Meda ... Toliko sam volio Hope. Zašto si jednostavno ne nađeš dečka. Hajde da se ne vidimo. Zaslužuješ dobrog muža.*“

Sestra Meda, tada dvadesetdvogodišnjakinja, te je noći otišla kući, silno uznemirena ogovaranjem, tužna što su ljudi pogrešno shvatili njihovu vezu. Zamolila je Boga za stih iz Pisma da je utješi i, kad je otvorila Bibliju, otvorile su se stranice na Malahije 3:23, „*Evo, poslat ću vam proroka Iliju...*“

Bog je također razgovarao s Bratom Branhamom i rekao bez sumnje: „*Idi po tu Medu Broy i oženi se njome 23. listopada.*“ Tako su se vjenčali tog datuma 1941. godine, u četvrtak. Njemu su bile trideset dvije, njoj dvadeset dvije. Billy je imao šest godina.

Brata Branham je štedio svoj novac da ode u lov u vrijeme svog vjenčanja. Medeni mjesec također je bio na redu. Stoga je samo spojio to dvoje. Poveo je svoju mladu suprugu i sina sa sobom u lov koji je ujedno bio i njihov medeni mjesec. Tijekom ovog putovanja zamalo su poginuli u snježnoj mećavi. Ostavio je ženu i sina u maloj nagnutoj kolibi i otišao u lov kad je iznenada zapuhala snježna oluja. Bio je izgubljen i odvojen od njih, ali Bog ga je poštadio podsjetivši ga na telefonsku liniju koja se protezala preko planinskog lanca. Upravo je krenuo prema mjestu gdje je znao da je telefonska linija i odveden je dolje prateći liniju do kabine.

Godine 1946., nezaboravne godine kada se anđeo ukazao Bratu Branhamu, Sestra Meda je rodila djevojčicu. Datum je bio 21. ožujka, a dijete je nazvano Rebekah. Rođena je carskim rezom. Rebekah je bila stara samo nekoliko tjedana kada ga je Bog pozvao da ode na niz sastanaka. Dobio je nalog od anđela da propovijeda i započne probuđenje koje će zahvatiti cijeli svijet. Kad je sljedeći put video svoju kćer, imala je šest mjeseci.

U vrijeme Rebekahinog rođenja carskim rezom, liječnik je savjetovao Branhamovima da Sestra Meda ne može više imati djece. Nije bio previše zabrinut zbog toga, budući da je tada imao trideset sedam godina i možda je to trebala biti veličina njegove obitelji. Ali u ljeto 1950. primio je zapanjujuće vijesti. To je bilo kad mu je anđeo došao i rekao: „*Imat ćeš sina sa svojom ženom, Meda, i zvat ćeš ga Joseph.*“ To je bilo u suprotnosti s liječnikovim izraženim medicinskim mišljenjem, ali, poput Abrahama, on „nije uzeo u obzir“ liječnikove dokaze. Bog je rekao da će imati sina od Meda, a on će se zvati Joseph i to je riješilo stvar. Pa je to počeo govoriti. Uskoro sigurno, ustanovilo se da Sestra Meda čeka dijete. U ponedjeljak, 19. ožujka

1951., rodila je - ponovno carskim rezom - finu djevojčicu. Dali su joj ime Sarah.

Liječnici su, naravno, bili začuđeni, no prznali su da je to tek iznimka, sasvim nesvakidašnje i, svakako, posljednje dijete koje je mogla imati. Ljudi su se usudili rugati. Rekli su stvari poput toga da je anđeo rekao „*Josephine*”, a ne „*Joseph*”. Brata Branham se držao onoga što je znao da je istina, „*Anđeo Gospodnji je rekao da će imati sina od Meda, i on će se zvati Joseph.*”

Bilo je kasno 1954. kad je sestra Meda opet bila trudna. Sada su izašla proročanstva da ne samo da će dijete umrijeti, nego će i ona umrijeti. Jedna osoba je posebno bila žestoka u proročanstvima u vezi s tim - i ta je osoba umrla. Dana 19. svibnja 1955., u četvrtak, u dobi od četrdeset šest godina, Brata Branham postao je vrlo ponosan otac dječaka. I dade mu ime Joseph. Rekao je: „*Joseph, bio si dugo dolazi ovamo!*”

Neka ovo bude lekcija svijetu. Doktori su imali sve činjenice. Dvaput je njihov pregled Sestre Meda otkrio da se, po njihovoj stručnoj procjeni, više ne mogu roditi djeca. Ali Anđeo Božji je rekao drugačije. „*Neka Bog bude istinit, a svaki čovjek lažac.*”

Godine 1960. Brata Branham je doživio iskustvo koje je prvi put ispričao 15. svibnja 1960. u poruci pod naslovom „*Odbačeni kralj*”. Ovo iskustvo se često naziva „*S onu stranu zavjese vremena*”. U njemu je Brata Branham odveden (preveden) i dopušteno mu je da vidi iza zastora vremena. U svojoj priči kaže da mu je Hope, dok je bio tamo, došla u bijeloj halji. Umjesto da ga nazove „*moj dragi muž*”, rekla je „*moj dragi brate*”, dok ga je grlila. Tada se dogodila čudna stvar, jer ga je još jedna žena također zagrlila govoreći: „*moj dragi brate.*” Dvije su se žene zatim zagrlile. Prisjećajući se da je Hope bila ljubomorna, silno se čudio zbog toga, a onda je shvatio da je to savršena ljubav. Iskustvo je nedostajalo normalnim ljudskim reakcijama; zlo ovoga života je nestalo. Ali ono što je otkrilo bilo je obilje savršene ljubavi. Tijekom ovog uzbudljivog iskustva, rečeno mu je da će se morati vratiti u ovaj život na neko vrijeme, ali da će doći vrijeme kada „*sve što je on volio, i sve što je voljelo njega*” dolazilo bi opet na to mjesto.

Godine 1963., dok je propovijedao Šesti pečat, ispričao je san koji je došao kao odgovor na pitanje koje je Sestra Meda postavila nekoliko tjedana ranije. Njezino je pitanje bilo o tome kako bi stvari bile s druge strane za njih, budući da su i ona i Sestra Hope voljele njega, a on je volio njih obje. Tko bi mu bila žena? San je opet bio o nebu. Bio je nazočan velikoj prozivci - ne osudi - samo prozivanju prozivke da bi se primile nagrade. Netko, anđeo zapisivač, prozivao je imena i svaka bi osoba prišla naprijed. On je rekao bilo je kao da će nazvati O-r-m-a-n N-e-v-i-l-l-e, i Brata Neville bi prošao kroz ljudе, svi bi ga pozdravili, a on bi otišao gore primiti svoju nagradu.

Brata Branham je rekao da je osjećao za svakoga od njih, koliko im je moralno biti neugodno, hodajući tako, kada je odjednom čuo glas kako govorи, W-i-l-l-i-a-m B-r-a-n-h-a-m. Prije toga nije razmišljao o tome, ali sada će morati hodati kao i oni. Krenuo je kroz gomilu i svi su ga pozdravili, „*Bog te blagoslovio, Brate Branham*”, tapšući ga po leđima, „*Bog te blagoslovio, brate*”, rekli su svi. Također je pozdravio svakoga, jer mu je put kroz njihovu sredinu bio napravljen. Nikome se nije žurilo - imali su čitavu vječnost za ovo. Dok se približavao velikim

stubama od slonovače, pomislio je kako će morati sam hodati po njima, a onda je netko stavio svoju ruku u njegovu. Pogledao je dolje i tamo je bila Hope. Tek što se to dogodilo, osjetio je kako mu je nešto udarilo u drugu ruku; pogleda i eto Meda. Zatim su se zajedno popeli uza stube.

Vi dame, sjetite se samo izjave Brata Branham da služite Bogu služeći svojim muževima. Samo razmisli o tome; nije rekao ništa o ženskim imenima koja su prozivana, ali ipak su hodali uz stepenice s njim. To bi vas sestre trebalo navesti da stvarno volite svoje muževe.

Brata Branham volio je Sestra Hope - i Sestra Meda. Često je govorio da ako ga volimo, onda trebamo učiniti nešto za njegovu obitelj. Cijenio je Sestra Meda. Znao je da je većina njezine sijede kose nastala zato što mu je služila, što je stajala između njega i javnosti kako bi mu pružila malo mira, neki bijeg od pritisaka. Govorio je kako ga ona voli, iako bi često dolazio sa sastanaka i odmah odlazio u lov čim bi se mogao presvući; povratak iz lova, i odlazak na sastanke, opet sa taman vremena za spakirati kofer. Ali rekao je da nikad nije bilo vremena nego da je ona za njega sve pripremila. Nijednom se nije požalila. Jednostavno je zauzela svoje mjesto žene Božjeg proroka.

Sestra Branham imala je Bogom danu odgovornost da odgaja Josepha, kao što znam da je činila, u strahu i opomeni od Boga, te u dubini i veličini ove poruke.

Gubitak Sestre Hope za Brata Branhamu bila je jedna od najtežih stvari s kojima se ikada suočio u životu, ali vidite, Božja je volja bila da sin Joseph dode preko Sestre Meda.

<http://www.believersnewsletter.org>

info.bnl.ministries@gmail.com